

om Ægtevielse, Ægteforening. Jeg vil til-
lade mig at kalde hele dette Kapitel, som
det er fremsat fra radikal Side, for baade
radikalt Pral og radikal Hensynsløshed.
Man ved jo nøjagtigt, hvorledes Forslagets
endelige Form her vil blive. Man har
Kommissionens skarpt udtalte Tilslutning
for den fakultative Ordning. Man har
denne Ordning indført i Norge og Sverige.
Vi har nu hørt, hvorledes den radikale
Ordfører (Elna Munch) gentagne Gange
har forsøgt sig som Omvendelsesprædikant
overfor Venstre. Hun har baade haabet
og beklaget, men foreløbig har det vist
sig at være til meget liden Nytte. Jeg
vil nu opfordre den radikale Ordfører til
at forsøge sig paa et andet Felt, nemlig
overfor sine radikale Partifæller, søge at
faa dem til at gaa over fra den obligatoriske
til den fakultative Ordning, og jeg
vil ret ønske hende mere Held i dette
Forsøg, end hun hidtil har haft i det
andet. Men jeg kalder ogsaa Fremsættel-
sen af dette Kapitel fuldstændig hensyn-
løs. Det er hensynsløst overfor Kirken.
Da det ærede Medlem fra Ringkøbing (J.
C. Christensen) i sidste Møde talte om det
første Venstreministeriums Fremsættelse
af Lovforslaget om borgerligt Ægteskab,
sagde han, at dette Lovforslag blev ind-
bragt af Justitsministeren med Støtte af
ham som Kultusminister. Den radikale
Regering ønsker at betragte Ægte-
skabsstiftelsen som en rent borgerlig
Akt ud fra dens Motto: Princip-
perne er alt, Menneskene er intet.
Man har her slutt forskellige Principper,
men man har ikke lyttet til den Røst, der
taler ude i Befolkningen, og som udeluk-
kende taler for den fakultative Ordning.
Jeg kunde forstaa, at den radikale Rege-
ring havde fremsat dette Forslag, hvis den
med Hensyn til Forholdet mellem Stat og
Kirke havde ladet Masken falde, hvis der
virkelig var kommet en Lovgivning paa
dette Felt, saaledes at Kirke og Stat var
kommet i et klart og tydeligt Forhold til
hinanden. Men saa længe vi har Grund-
lovens § 3, der siger, at den evangelisk-
lutherske Kirke er den danske Folkekirke
og støttes som saadan af Staten, mener
jeg ikke, at et Forslag som dette burde
forelægges, uden at der havde fundet For-
handling Sted med Kirken. Man ser da
ogsaa, hvorledes det norske Lovforslag er
blevet bygget op paa et nøje Samarbejde
med det norske Folk; baade det norske
Kultusministerium, de norske Biskopper
og de norske Menighedsraad — alle er
blevet forespurgt, og vi ved, at det er

gaaet i det norske Odelsting, ligesom det
er gaaet herhjemme; Odelsbønderne, som
i lang Tid havde været stemte for den
obligatoriske Ordning, lyttede til Folkets
Røst, og det førte med sig, at den fakul-
tative Ordning blev vedtaget med 64
Stemmer mod 23 i det norske Odelsting,
og jeg forstaaer meget godt, at Kommis-
sionen foretrækker den fakultative Ord-
ning. Thi der er en Paragraf, som jeg
længe ikke forstod, det var § 97, 2det
Stykke. Der staaer der om Ægteskabets
Omstødelse, at „naar han af en Fejltagelse
har ladet sig vie til en anden end sin
forlovede eller uden at ville indgaa Ægte-
skab.“ Denne Bestemmelse har selvføl-
gelig forekommet mange noget underlig;
men naar man læser Kommissionsbetæn-
kningens Forklaring til denne Paragraf, vil
man finde, at den om dette Punkt udtaler,
at det jo med de mindre formbundne Vi-
elser for Giftefogder paa Landet nok
kunde tænkes, at den ene Part opfattede
det hele som Spøg eller Leg. Man for-
staaer, at naar Kommissionsbetænkningen
har haft den Mening om den obligatoriske
Ordning, har den virkelig gjort sit til at
blive staaende paa sit Standpunkt for ikke
at faa betragtet det hele som Spøg
eller Leg. Men der var jo en anden
Maade at gaa frem paa; man kunde
gøre Lysningen — Kapitel 3 — ensartet,
herved vilde man faa alt Materialet til
Civilstandsregistre, som man fra saa mange
Sider ønsker. Og det vilde ogsaa have
den store Fordel, at i det Øjeblik, Lys-
ningen var fælle, kunde man, naar den
Tid kom, da Forholdet mellem Stat og
Kirke virkelig havde fundet en endelig Af-
gørelse, saa meget lettere gaa over til den
obligatoriske Ordning.

Men selvfølgelig, ligesom Kirken burde
have haft sin ubetingede Ret til at tale med
om Ægteskabet, saaledes har Staten selv-
følgelig ogsaa sin Ret, idet Ægteskabet vel
endnu betragtes som den bedste Form for
det seksuelle Samliv mellem Menneskene; og
derfor bliver det en Statsopgave af aller-
højeste Rang at faa bygget saa talrige
gode Hjem op som muligt mellem sunde
Mennesker.

I Lovforslagets § 21 findes der en
lang Række Bestemmelser om Betingelser,
som skal opfyldes, forinden Ægteskab ind-
gaaes. Her mangler jeg i allerhøjeste Grad
en Betingelse, som jeg er sikker paa vil
overflødig gøre mange Skilsmisser. Det er
en Erklæring fra Bruden om, at hun vir-
kelig er i Stand til at udføre de simpleste
Reparationer i Hjemmet og ogsaa er i